

Κα Σαλλονέ. (καταστέλλουσα μειδίαμα). Ὁ σύζυγός μου μετὰ λύπης ἀναγκάζομαι νὰ εἶπω ὅτι ἀπέθανε πρὸ τριῶν ἐτῶν.

Κος Δουρράν. (μειδιών). ὦ, συγγνώμην. Ὁφείλω νὰ ἐκφράσω ὑμῖν τὰ συλλυπητήριά μου.

Κα Σαλλονέ. Εὐχαριστῶ. Ἦτο μέγα τὸ τραῦμα, ἀλλ' ὅμως...

Κος Δουρράν. (φαιδρῶς). Ὁ χρόνος θαυμάσια ἀπεργάζεται, δὲν ἔχει αὐτὸς...

Κα Σαλλονέ. Δὲν θὰ ἐπεθύμει πατὴρ νὰ πενήθῃ ἐπὶ μακρὸν.

Κος Δουρράν. Χοῦμ! Οὐδέποτε θὰ μοὶ ἔμελλε πόσον ἐπένθησεν ἡ σύζυγός μου.

Κα Σαλλονέ. Εἰμὴ βεβαία, ὅτι δὲν θὰ ἦσθε τόσον φίλαυτος, πράγματι.

Κος Δουρράν. Ἄν λήθῃτε ὑπ' ὅφει τὸ «πράγματι», δὲν υποθέτω ὅτι θὰ ἐγίνωσκόν τι περὶ τούτου. Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ Πρόνοια εἶναι τόσον σκληρά. Φαντάσθητε τί θὰ ἦσθάνετο ὁ κ. Σαλλονέ, ἂν ὑμεῖς...

Κα Σαλλονέ. Κύριε Δουρράν! Ἀλλὰ βλέπετε, ἴγουν μόνον τὸ 23ον ἔτος τῆς ἡλικίας ὅτε ἐχίρευσα.

Κος Δουρράν. ὦ, ἔχετε πλῆρες δίκαιον. Ἀρετὴ τὰ παρελθόντα νὰ ἴναι παρελθόντα, ὡς ἄρτι εἶπετε.

Κα Σαλλονέ. Ἦδη δύνασθε νὰ ἐννοήσητε πόσον μεμονωμένην αἰσθάνομαι ἑαυτήν καὶ πόσῃ ἐντύπωσιν μοὶ ἔμποιεῖ ἡ ὄψις ἀρχαίας μορφῆς.

Κος Δουρράν. Ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου, με καταβάλλετε, κυρία Σαλλονέ. Θελητική ὑπῆρξεν ἡ συνάντησις αὕτη.

Κα Σαλλονέ. Ἡ πρώτη πολλῶν, ἐλπίζω. Αἰσθάνομαι ὥστε πάντα τὰ ἐν τῷ μεταξύ παρεμπεσόντα ἴσαν μόνον κακὸν ὄνειρον.

Κος Δουρράν. ὦ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τοῦτο εἶναι καὶ πῶς τραχὺ διὰ...

Κα Σαλλονέ (μειδιών). Αἴσχος! Γνωρίζετε, ἐνόσω τὰ ἡμέτερα—τὰ ἡμέτερα—ὅποια ἀθλία παρηνόησις. Αἰσθάνομαι ὥστε πάντα ταῦτα ἴσαν κακὸν ὄνειρον, ὑμεῖς δὲ καὶ ἐγὼ ἡμεθα ἀκριβῶς ὡς συνήθως ἡμεθα. ὦ, οὐχί, δὲν ἐνόουν ἄλλο! Δὲν πρέπει νὰ γελάτε.

Κος Δουρράν. Ἦτο μειδίαμα υποθετικῆς ἐκστάσεως.

Κα Σαλλονέ (ἐρυθριῶσα). Δὲν ἐνοῶ ἀκριβῶς τί θέλετε νὰ εἴπητε;

Κος Δουρράν. Ἐκστασιν, ἥτις ἡδύνατο νὰ ὑπάρχῃ, ἀλλὰ...

Κα Σαλλονέ (παρατηροῦσα πρὸς τὴν θάλασσαν). Λοιπὸν;

Κος Δουρράν. Ἀλλὰ δὲν...

Κα Σαλλονέ (ὥστε ὄνειροπολοῦσα). Ἐχουσιν ἄρα γε δίκαιον οἱ καλοκἀγαθοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες λέγουσιν ἡμῖν ὅτι τὸ παρελθὸν εἶναι ἀνέκκλητον;

Κος Δουρράν. Τοῦτο νομίζω ἐκφυγίται ἐκ πολλῶν περιστάσεων.

Κα Σαλλονέ (στερεομένη πρὸς αὐτόν). Κύριε Δουρράν, ἀπὸ ἐτῶν ἐπεθύμουν νὰ... νὰ ζητήσω συγγνώμην παρ' ὑμῶν, νὰ εἶπω ὑμῖν πῶς περιεπρόνοον ἑαυτήν καὶ νὰ ἐρωτήσω ὑμᾶς ἂν ὑπῆρχε ἐξιλέωσις, ἥτις...

Κος Δουρράν. Ἦτο τὸ πικρὸν μειδίαμα τῆς ἀπελπισίας.

Κα Σαλλονέ (ἀπαλῶς). Ἀπελπισίας; Διὰ τί ν' ἀπελπίσητε; Ἦδη ἰδυνάμην ν' ἀποβάλλω πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ τύχῃ συγγνώμης.

Κος Δουρράν. Ἀγαπητὴ κυρία Σαλλονέ, συγχωρῶ ὑμᾶς ἐξ ὅλης καρδίας.

Κα Σαλλονέ (ἀνυπομόνως). Ἄ, πόσον ἀγαθὸς εἴσθε! Οὐδέποτε ὑπῆρξα τοσοῦτον εὐτυχής.

Κος Δουρράν. Εἶναι ἡ ἀμοιβὴ μεταμελείας.

Κα Σαλλονέ (δειλημόνως). Ὑμῖν ἀπόκειται ἡ ἀμοιβή. Ἀλλ' ἴσως χαίρετε ἀκριβῶς ἐπὶ τῇ λήξει τῆς ἡμετέρας διαφωνίας;

Κος Δουρράν. Χαίρω ἀνακτώμενος φίλην.

Κα Σαλλονέ. ὦ, εὐχαριστῶ. Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ ἦμαι φίλη σας; Ἐπιθυμῶ, ἐπιθυμῶ τὴν ὑμετέραν φιλίαν.

Κος Δουρράν. Πάντοτε θὰ ἦμαι πρόθυμος νὰ ὑπηρετήσω ὑμῖν.

Κα Σαλλονέ (παρατηροῦσα αὐτὸν καὶ μειδιών). Εἶχον δίκαιον... δὲν ἔχει οὕτως;... ὅταν ἔλεγον ὑμῖν ἄλλοτε ὅτι ἦσθε ὁ εὐγενέστατος τῶν ζώντων ἀνθρώπων...

Κος Δουρράν. (γελῶν). ὦ, βεβαίως, μολοντί νομίζω ὅτι ταῦτον ἐσκέπτεσθε καὶ περὶ τοῦ κυρίου...

Κα Σαλλονέ (τιθεῖσα τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτοῦ). Σιωπὴ! ἐπιθυμῶ περὶ ὑμῶν μόνον νὰ ὁμιλῶ. ὦ, εἶναι τοῦτο ἄγαν πονηρόν; Ἀδυνατῶ νὰ πράξω ἄλλως. Μάλιστα, ὑμεῖς εἴσθε ἐκεῖνος, ὃν πάντοτε... ὦ, συγγνώμην (ἀποσύρει τὴν χεῖρα αὐτῆς).

Κος Δουρράν. Δὲν προσεβλήθην (Ἡ κυρία Σαλλονέ παρατήρησεν αὐτὸν καὶ εἶτα ἠτένιζε πρὸς τὴν θάλασσαν).

Κα Σαλλονέ (χαμηλῇ τῇ φωνῇ). Πρὸς στιγμὴν... ἐλθσύνοντα.

Κος Δουρράν. Λοιπὸν, ἀποῦ ἦτο πρὸς στιγμὴν! (ἐγείρεται καὶ τείνει τὴν χεῖρα)

Κα Σαλλονέ. Βιάζεσθε ν' ἀναχωρήσητε τόσον ταχέως;

Κος Δουρράν. Ἀτυχῶς, μάλιστα. ἔχω συνέντευξιν.

Κα Σαλλονέ. Οὐδέποτε συνειθίζετε νὰ ἔζητε συνεντεύξεις.

Κος Δουρράν. Autres temps, autres... (σιγήσας πρὸς στιγμὴν προσέθηκεν εἶτα ὑποκώφως) femmes.

Κα Σαλλονέ. Καταλύω ἐν τῷ Μπαθ. Θὰ ἔλθῃτε νὰ με ἴδῃτε;

Κος Δουρράν. Εὐχαρίστως.

Κα Σαλλονέ. Συγχαίς;

Κος Δουρράν. ὦ, ἀρκετὰ συχνά.

Κα Σαλλονέ (ἀπαλῶς). Διὰ τί ὄχι πολὺ συχνά.

Κος Δουρράν. (μειδιών). Καὶ δὲν μαντεύεστε;

Κα Σαλλονέ (ἐρυθριῶσα). Τί ἐννοεῖτε;

Κος Δουρράν. Τί θὰ ἔλεγεν ὁ κόσμος;

Κα Σαλλονέ (μετὰ θάρρους). Δὲν θὰ μοὶ ἔμελλεν. Ὑμεῖς θὰ ἐφροντίζετε περὶ τούτου;

Κος Δουρράν. Χαίρετε! Ἀναγκάζομαι ν' ἀναχωρήσω (κυρία τις ἐπιφαίνεται ἐπὶ τῆς προκυμαίας).

Κα Σαλλονέ. Θὰ ἔμελλεν ὑμῖν, κύριε Δουρράν;

Κος Δουρράν. Οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον, ἀλλὰ... χαίρετε, χαίρετε. (Ἐκβάλλει τὸν πῖλον καὶ ἀποχωρεῖ).

Κα Σαλλονέ. Ἀλλὰ τί σημαίνει τοῦτο;

Κος Δουρράν (ἔχων ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ὦμον αὐτοῦ). Τῇ συζύγῳ μου πιθανῶς θὰ ἔμελλε (προσπελάζει εἰς τὴν ἐπὶ τῆς προκυμαίας ἐμφανισθεῖσαν κυρίαν καὶ ἀπέρχεται συμβαδίζων μετ' αὐτῆς).

Κα Σαλλονέ (μόνη). Ἀλλὰ πῶς! πῶς!

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΝ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

XXI.

Δυσχερεστάτη ἦν νῦν ἡ θέσις τῆς Ὀδύλης. Ἐνεκα τῶν δοκιμασιῶν, ἃς ὑπέστη διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Ἐδμόνδου, ὁ Ριχάρδος εἶχε διατηρήσει νευρικὴν ὑπεραισθησίαν σπουδαίαν ἀπέναντι τῶν τέκνων του. Ἀπὸ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ἐπεισοδίου, ὅπερ παρ' ὀλίγον ἐγένετο αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, δὲν ἐξέφραζε πλέον σκληροῦς λόγους ἢ ἐπιτιμήσεις πικράς, ἡ σύζυγός του ὅμως ἐγίνωσκε πόσον τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἐλύπει αὐτὸν καὶ οἷας θλιβεράς σκέψεις ἐγένεον ἐν αὐτῷ ὡς πρὸς τε τὸ παρελθὸν καὶ ὡς πρὸς τὸ παρὸν καὶ ὡς πρὸς τὸ μέλλον ἢ ἐλάχιστη πλάνη τοῦ Ἐδμόνδου ἢ τῆς Ὑβελίνης. Ὁ Ριχάρδος θεώρει πάντοτε ἑαυτὸν ὡς πατέρα ἐστερημένον τῆς φυσικῆς ἐξουσίας ἐπὶ τῶν τέκνων του.

Μετενόει πάντοτε ἐπὶ τῇ συγκαταβάσει, ἣν ἔδειξεν ἄλλοτε, καὶ τὴν ὁποίαν νῦν, λησμονῶν τὰς παρελθούσας δυσχερείας, ἐνόμιζεν ὡς τὸ ἀποτέλεσμα κατακριτέας ἀδυναμίας. Θεωρῶν ὡς ἴδιον σφάλμα πᾶν ὅ,τι ἐξ αὐτῆς ἐπήγασεν, ἐνόμιζεν ἑαυτὸν τὸν μόνον αἴτιον καταστάσεως, ἥς πρᾶγματι αὐτὴ ἐγένετο θύμα.

Ἐνεκα τούτου τῇ ἐπιούσῃ ἡ Ὀδύλη μετὰ τινος φρίκης ἀπετόλμησε νὰ διηγηθῇ εἰς τὸν σύζυγόν της τὰ συμβάντα καὶ νὰ γνωστοποιήσῃ αὐτῷ τὴν μεταμόρφωσιν, ἣν ὑπέστη ἡ καρδιά τῆς Ὑβελίνης. Ἄλλος κίνδυνος ἐπαρουσιάζετο νῦν. Ἐπειδὴ εἶχεν ἀγαπήσει τρυφερότατα τὴν θυγατέρα του, προτιμῶν αὐτὴν τοῦ υἱοῦ του, ὅταν ἦτο μικρά, μετὰ λύπης θὰ ἤκουε βεβαίως ὅτι τρίτος τις ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου τὴν καρδίαν της, ἡ ὁποία οὐδέποτε ἠγάπησεν αὐτὸν ὡς δεῖ.

Δύνανται νὰ λέγῳσιν οἱ κενολόγοι καὶ νὰ ἐπαναμβάνωσιν ὅτι οὐδὲν κοινὸν ὑπάρχει μετὰξὺ τοῦ φίλτρου τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ τοῦ ἔρωτος, ὃν ταῦτα ὑρίστανται πρὸς τὸ πρόσωπον, ὅπερ θὰ καταστῇ κοινῶν τοῦ βίου αὐτῶν. Τὸ βεβαίως εἶναι ὅτι ἡ σπουδαιότερα δύναται νὰ γέννηθῇ ζηλοτυπία παρὰ τῷ πατρὶ ἢ τῇ μητρὶ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ γάμου υἱοῦ ἢ θυγατρὸς. Ἐκ τούτου ἐπήγασαν αἱ προαιώνιοι διαμάχαι γαμβρῶν καὶ πενθερῶν· μολοντί δὲ οἱ ἄνδρες γινώσκουσι ν' ἀποκρύπτωσι καλλίτερον καὶ νὰ κυβερνῶσι τὰ αἰσθήματα αὐτῶν, πολλοὶ ὅμως πατέρες ἀντέστησαν εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν θυγατέρων αὐτῶν, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποφέρωσι βλέποντες ἕνα παρῆσαντον καταλαμβάνοντα τὴν ὑπέροχον καὶ πρωτίστην θέσιν ἐν ταῖς νεαραῖς ἐκείναις καρδίαις.

Ἡ ἑλλειψὶς κοινοῦ βίου, ἥτις ἠδύναντο νὰ εὐνοήσῃ τὴν Ὑβελίνην, διότι ἡ ἑξίς, ἡ ὁποία τοιαύτην ἐξασκεῖ ἐπιδρασεῖν ἐν πάσαις ταῖς πράξεσι, δὲν ἠδύναντο νὰ ἔχῃ λόγον ὑπάρξεως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐστρέφετο νῦν, τοῦναντίον, κατ' αὐτῆς. Ὁ ταχὺς γάμος τῆς θυγατρὸς θὰ ἐπεσφράγιζε τὴν διχάστασιν, ἥτις ἐγεννήθη ἀπὸ τοῦ λίανου, δίδουσα αὐτὴν εἰς τρίτον, χωρὶς νὰ γείνη ποτὲ κτῆμα τοῦ πατρὸς.

Ἐν τούτοις, ἐάν ὁ γάμος οὗτος ἦτο μόνον ζήτημα φιλίας ἢ κοινωνικῆς ἀνάγκης ὁ Ριχάρδος θὰ ἠδύναντο νὰ δειχθῇ μᾶλλον μελαγχολικὸς ἢ δυσχερὴς. Γάμος ὅμως ἐξ ἔρωτος ἀνεξωπύρει πᾶσαν τὴν ὑποτύπουσαν ζηλίαν. Γάμος ρομαντικὸς μετ' ἀγνώστου!...

Ἡ Ὀδύλη, ἐξετάζουσα τὸ ζήτημα ὑπὸ τὸ πρίσμα τοῦτο τῶν ἰδεῶν, ἠσθάνθη ἑαυτὴν καταλαμβανομένην ὑπὸ φόβου, ἅμα δὲ ταῖς πρώταις λέξεσιν ὁ Ριχάρδος παρετήρησεν ὅτι τὰ πράγματα προέβαινον μακρότερον παρ' ὅσον προετίθετο ἐκείνη νὰ προεκβάλῃ αὐτά, ἐπιφυλασσομένη νὰ γνωστοποιήσῃ αὐτὰ αὐτῷ βαθμὴδὸν καὶ κατ' ὀλίγον. Παρὰ τὴν διπλωματίαν, ἣν ἡ κ. Βρίς ἀπέδιδε τῇ Ὀδύλῃ καὶ ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἑτερόν τι ἄλλ' ἢ γλυκεῖα συμπεριφορὰ, ἀνὰμικτος μεγίστην ὑπομονήν, δὲν ἠδύναντο ὅμως ποσῶς ἡ κυρία Ριχάρδου νὰ προσποιηθῇ καὶ ἐπομένως ἡ ἀμεσος ἀπάντησις τοῦ συζύγου αὐτῆς τὴν ἠνάγκαζε νὰ τραπῇ τὴν ὁδὸν πλήθους φιλικηθείας.

— Τί εἶναι πάλιν αὕτη ἡ ἱστορία; εἶπεν ὁ Ριχάρδος, ὅταν ἐγνώρισεν τὸ μυστικὸν τῆς Ὑβελίνης. Ἐρως ρομαντικὸς; Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἴδιον τῆς θυγατρὸς μου! Ἐγὼ τὴν ἐνόμιζον μᾶλλον ἐλαφρὴν καὶ ζωηράν, ὥστε νὰ μὴ ἀποφασίσῃ νὰ φορτωθῇ ἕνα πτωχόν! Αὐτὸ εἶναι μυθιστόρημα, ἀγαπητὴ μου Ὀδύλη, καὶ τίποτε ἄλλο. Βεβαίως δὲν ἐπιδοκιμάζω καὶ τὴν κ. Ρουβεραϊ, διότι ἐμαγείρευσεν γάμον χωρὶς νὰ μᾶς κάμῃ κανένα λόγον, θὰ μὲ ἐπιτρέψῃς ὅμως νὰ μὴ λάθω ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν τὴν γελοίαν αὐτὴν φαντασιοπληξίαν. Ἡ μᾶλλον ἐλαφρὰ ὑπόθεσις τὴν ὁποίαν δύναιμι νὰ σχηματίσω εἶναι ὅτι ὁ κύριος οὗτος ἔχει ἀνάγκην προικὸς διὰ ν' ἀποκαταστήθῃ καὶ ὅτι...

— Ριχάρδε, διέκοψεν ἡσυχῶς ἡ Ὀδύλη, δὲν τὸν γνωρίζομεν! Δὲν νομίζεις ὅτι πρὶν τὸν καταδικάσωμεν θὰ ἦτο καλὸν νὰ τὸν γνωρίσωμεν καλλίτερον;

— Ὅπως θέλῃς, ἀγαπητὴ, ἀλλά, σὲ παρακαλῶ, μὴ φαίνεσαι ἐπιδοκιμάζουσα τὴν Ὑβελίνην εἰς παρομοίας ἰδέας. Ἐγίνετε φίλοι πολὺ γρήγορα, νομίζω. Πόθεν αὕτη ἡ ἀπότομος μεταβολή;

Ἡ Ὀδύλη ἠσθάνθη ὅλον αὐτῆς τὸ αἷμα εἰσρέον εἰς τὴν πτωχὴν καὶ τεταραγμένην αὐτῆς καρδίαν. Ἐνταῦθα ἔκειτο ὁ κίνδυνος, ἡ παγίς, ἣν ἔστηνε κακὴ μοῖρα εἰς τὴν συζυγικὴν αὐτῆς τρυφερότητα! Δὲν εἶχε σκεφθῇ ὅτι ἀναποφεύκτως, μετὰ τῆς ζηλοτυπίας αὐτοῦ φύσεως, θὰ ἦτο δυσχερὴς, διότι δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς θυγατρὸς τοῦ πρώτος αὐτός, ἐάν ποτὲ θὰ ἐδίδετο αὐτοῖς. Δὲν εἶχε λυπηθῇ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἐδμόνδου, διότι οὗτος εἶχεν ἀγαπήσει αὐτὸν προηγουμένως. Διὰ τὴν Ὑβελίνην ὅμως τὸ πρᾶγμα ἦν ὅλως διάφορον, διότι ἦτο τὸ στόλισμα, ὁ θησαυρὸς τῆς νεότητός του, τὸ ἀγαπητόν του τέκνον, ἐπομένως ἐάν ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ ὤφειλε ν' ἀγαπήσῃ κανένα, οὗτος ἔπρεπε νὰ εἶναι αὐτός καὶ πρώτος αὐτός.

Ἡ Ὀδύλη ἠννόησε τότε τὸ μέγεθος τῆς ἀπάτης αὐτῆς. Ἐάν ἐσκέπτετο καλλίτερον θὰ ὠδήγει τὴν Ὑβελίνην πρὸς τὸν πατέρα, καταλείπουσα αὐτῷ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἰδῇ ἀνοιγομένην αὐτῷ τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου του καὶ ν' ἀποβῇ ἡ πρόνοια αὐτῆς. Ἦδη ὅμως ἦν λίαν ἀργά καὶ τὸ μόνον, ὅπερ ἀπέμενεν αὐτῇ νὰ πράξῃ ἦν νὰ προσπαθήσῃ νὰ ὠφελήθῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἐκ κακῆς θέσεως.

— Ἡ Ὑβελίνη, ἀγαπητέ, ἤρξατο λέγουσα, ἤλθεν ἐδῶ ὅλως τεταραγμένη, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦσο ἐδῶ, ἔπραξα ἐγὼ ὅ,τι θὰ ἔπραττες σύ. ἐάν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μου... Καὶ ἔπειτα εἰς πατῆρ, καθὼς ἠξέυρεις, διὰ κόρην, εἶναι πάντοτε τρομακτικώτερος ἢ μία... γυνή.

Δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ μία μητέρα, μὴ διεγείρῃ τὴν ζηλοτυπίαν, ἣν ἐφοβεῖτο, καὶ ἔπραξε καλῶς διότι ὁ Ριχάρδος ἠσύχασεν ὀλίγον.

— Ὅθ' ἐξετάσωμεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μετὰ τὴν ἡσυχίαν μας, εἶπε. Σὲ προειδοποιῶ ὅμως πρὸ παντός ὅτι αὐτὴν τὴν ἐρωτικὴν ἱστορίαν τὴν θεωρῶ ὡς μῦθον καὶ ἔχω ἡδὴ ἀπόφασιν νὰ μὴ παράσχῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἰς αὐτὴν προσοχήν. Μετὰ πέντε ἢ ἐξ ἑβδομάδας θὰ ἔχωμεν μεθ' ἡμῶν τὴν Ὑβελίνην, θὰ τὴν ὠδηγήσῃς εἰς τὰς ἐσπερίδας, καὶ θὰ ἴδωμεν ἐάν ὁ ἔρως της θὰ διατηρηθῇ μετὰ δύο ἢ τρεῖς χορούς.

Ἡ Ὀδύλη ἀνεστéναξε, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ ἔρως αὐτῆς εἶχεν ὑπερνικήσῃ πᾶσαν δοκιμασίαν. Ἀπασαί ὅμως αἱ καρδίαι δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς ἀλλήλας, ὥστε πιθανόν ἡ Ὑβελίνη θὰ ἐλησμονέει τὸ ὄνειρον τῆς πρώτης νεότητός αὐτῆς.

Ὁ Ριχάρδος, μαντεύων τὰς σκέψεις αὐτῆς καὶ αἰσχυρόμενος, διότι κατέστησε καταφανὴ τὴν πατρικὴν αὐτοῦ ζηλοτυπίαν, ἔσπευε τὴν σύζυγόν του τρυφερῶς πλησίον του.

— Σὺ, ἀγαπητὴ μου Ὀδύλη, ἦσο πλασμένη ἀπὸ ἄλλην ὕλην... Ἡ ἀνατροφή, ἣν ἔδωκεν ἡ κ. Ρουβεραϊ, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα... Ἐάν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας εὐρίσκετο εἰς τὰς χεῖράς σου, θὰ διέφερε πολὺ τὸ πρᾶγμα!...

Ἀνέπνευσε βαθέως καὶ κατὰ συνέπειαν ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἠσθάνετο, χωρὶς νὰ γινώσκῃ τὴν αἰτίαν, ὅτι ἐάν ἡ Ὀδύλη ἀνέτρεφε τὴν Ὑβελίνην, δὲν θὰ ἐνέπνεεν αὐτῷ ζηλοτυπίαν ἀλλὰ εὐγνωμοσύνην μόνον.

— Ὁ βίος εἶναι θλιβερός, ἀγαπητὴ, εἶπεν ἐν συμπεράσματι, ἀφίνων ν' ἀποσυρθῇ ἡ χεὶρ τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἠσπάσατο.

Φεῦ! Ἡ Ὀδύλη ἐγίνωσκε καλῶς τὸ πρᾶγμα ἐκ πείρας!

Συμφωνήθη τότε ὅτι, ὡς πρὸς τὸ παρόν, οὐδεμία θὰ ἐπῆρχετο μεταβολή. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ριχάρδου θὰ μετέβαινον τὴν ἐπομένην πέμπτην εἰς Ρουβεραϊ διὰ νὰ συναντήσωσι τὸν κ. δὲ Πρεζάνς, ὅστις ἐφρόνουν ὅτι δὲν θὰ ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ νὰ παρουσιασθῇ. Τοιοῦτοτρόπως θὰ ἠδύναντο νὰ ἴδωσι τὴν συμπεριφορὰν του καὶ νὰ γνωρίσωσιν αὐτὸν ἐξωτερικῶς τοῦλάχιστον.

Ἐπίσης θ' ἀνέμενον ὅπως ἡ κ. Ρουβεραϊ ὁμιλήσῃ μόνη καὶ πρώτη περὶ τῆς δοκιμῆς αὐτῆς πρὸς σύναψιν τοῦ γάμου.

Ἡ περιβόητος αὐτὴ πέμπτη περιεμένετο ὑπὸ τῆς Ὑβελίνης ἐν μεγάλῃ παραγῇ καρδίας. Ἡσθάνετο ἐπείγουσαν ἀνάγκην νὰ ἰδῇ τὸν Γεώργιον, νὰ συναντήσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦσαν οἱ αὐτοί, ὅτι δὲν ὤνειρευθῇ.

Καθόσον αἱ ὥραι παρήρχοντο καὶ οἱ ξῆνοι ἤρχοντο ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ἡ Ὑβελίνη ἀνησύχει πλείοτερον, μολονότι ὁ ὥραιος Βαρκούρ, προειδοποιηθεὶς ὑπὸ τῆς προστάτιδος αὐτοῦ, δὲν ἐπαρουσιάσθη. Ἡ Ὀδύλη, ἡ ὁποία παρετῆρει τὴν νεάνίδα διὰ τοῦ κανθοῦ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀφοῦ ἐπεσκόπησε πάντας τοὺς παρόντας, ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐκλεκτός τῆς καρδίας τῆς νεάνιδος δὲν ἦτο παρών, ὅτε ἐξαίφνης κίνησιν τις ἐπέσφρε τὴν προσοχὴν αὐτῆς. Ἦτο ἡ κ. Πρεζάνς, ἥτις εἰσῆρχετο μετὰ τῆς Βέρθας καὶ ἡ Ὑβελίνη ἔδραμεν εἰς προὔπαντησιν αὐτῶν ἐν τῇ πρώτῃ αἰθούσῃ.

— Πόσον ἔρχεσθε ἐξώρας! εἶπεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν ἐξαδέλφην. Καὶ ὁ υἱός σας; . . .

— Δὲν θὰ ἔλθῃ, ἀπάντησεν ἡσυχῶς ἡ δυστυχὴς μήτηρ. Ἡθέλησε νὰ προσποιηθῇ τὴν ἀδιέφορον, ὅταν ὅμως ἡσθάνη τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ὑβελίνης νὰ βαρύνωσιν αὐτὴν δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατηθῇ καὶ δάκρυα ἐφάνησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς.

— Μήπως εἶναι ἀσθενής; ἠρώτησεν ἡ Ὑβελίνη μετὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης.

— Ὁχι, ἔχει ἐργασίαν.

Τὸ βλέμμα ὅμως τῆς μητρὸς ἔλεγε καθαρῶς ὅτι κρεῖναι δυστυχὴς καὶ δὲν θὰ τὸν ἰδῇ πλέον ποτέν.

— Νομίζω ὅτι ἐπὶ πολλὴν κερὸν θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἐργασία του αὐτῆ, εἶπεν ἡ κ. Πρεζάνς, ἐσχάτην καταβάλλουσα προσπάθειαν. Μ' ἐπεφόρτισε νὰ ζητήσω συγγνώμην δι' αὐτόν, δὲν πιστεύω δὲ ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ περατώσῃ τὴν ἐργασίαν του πρὶν ἀπέλθῃτε εἰς Παρίσιους.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ἡ Ὑβελίνη, πληγείσα ἐν τῷ γεννωμένῳ ἔτι ἔρωτι αὐτῆς καὶ ἀμφιβάλλουσα περὶ ἐαυτῆς. Ἐχει λοιπὸν τόσῳ μικρὰν φιλίαν πρὸς ἡμᾶς ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ μᾶς ἀριερώσῃ οὔτε δέκα λεπτά διὰ μίαν ἐπίσκεψιν;

Ἡ κ. Πρεζάνς παρετῆρσεν αὐτὴν διὰ τρόπου ὑποσημαίνοντος τὰ πάντα. Τὴν θλίβει τῆς μητρὸς διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ τέκνου, τὴν δειλὴν ὑπερφημίαν τῆς πτωχῆς γυναικὸς φοβουμένης μὴ παραγνωρισθῇ, τὴν πλήρη τέλος θαυμασμοῦ ἀγάπην πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ λατρουμένου υἱοῦ ἀγαπωμένην κόρην. Ἡ Ὑβελίνη ἠνέστη τότε ὅτι ὁ Γεώργιος δὲν ἦλθε, διότι ἠθέλησε νὰ μείνῃ μακριὰν.

Μικρὸς ἠθικὸς πόνος καὶ μεγάλη δόσις ὑπερηφανίας ἀνεβίβασαν ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς ἐρυθρὰν τόσον ζωηρὸν ὥστε ἡ Ὀδύλη παρετῆρσεν αὐτό. Ἐγκαταλιποῦσα τὴν θέσιν αὐτῆς ἐπλησίασεν, ἡ δὲ Ὑβελίνη, μετὰ θάρρους ὅλως παραδόξου πηγάζοντος ἐξ ἐξέως, ἔκχευε τὰς ἀπειτυχημένας συστάσεις.

— Ἡ κ. δι' Πρεζάνς, ἡ δεσποινὶς Βέρθα δι' Πρεζάνς, ἡ κ. Ριχάρδου Βοῖς, δευτέρα μήτηρ μου.

Αἱ γυναῖκες ἐχαιρετήθησαν.

— Ὁ κύριος υἱός σας δὲν σᾶς συνοδεύει; ἠρώτησεν ἡ Ὀδύλη μετὰ χάριτος.

— Ὁ υἱός μου, κυρία, ἔχει ἐκτάκτους ἀσχολίας καὶ νομίζω ὅτι ἐπὶ πολλὰς ἀκόμη ἐβδομάδας θὰ εἶναι ἡνγκασμένος νὰ μὴ ἀπομακρύνηται τῶν ἀσθενῶν αὐτοῦ. . . με παρεκκλίνει δὲ νὰ ζητήσω συγγνώμην ἐκ μέρους τοῦ. . . Με συγχωρεῖτε ὅμως, βλέπω τὴν κ. Ρουβεραϊ. . .

Ἀποχαιρετίσασα ἑλαφρῶς ἀλλὰ καὶ ἐν μεγαλοπρεπεῖᾳ ἡ πτωχὴ συγγενὴς, διήλθεν εἰς τὴν παρακειμένην αἰθούσαν, καταλειμμένην τὴν Ὀδύλιν πλήρῃ σεβασμοῦ δι' ὅσα ἐμάντευεν.

Ἡ Ὑβελίνη ἔστη ὡς ἀπολελιθωμένη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἠρώτων μετ' ἀνησυχίας περὶ τῆς κ. Ριχάρδου.

— Καλλίτερά ποῦ ἔγενεν ἔτσι, μικρὰ μου, εἶπεν αὐτὴ τότε, θαυμάσια ἑλαφρῶς διὰ τῆς χειρὸς τὴν χρυσὴν κόμην τῆς νεάνιδος, καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Ριχάρδος ὑπῆρξεν ἥττον νύχταριστῆς ἐπὶ τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ Γεωργίου δι' Πρεζάνς.

— Πιθανὸν νὰ εἶναι στρατήγημα διὰ νὰ καταστῇ ἐπιθυμητός, εἶπεν.

— Ὡ! φίλε μου, πάντοτε τὸ κακὸν μέρος τῶν ζητημάτων σὺ βλέπεις! εἶπεν ἡ Ὀδύλη, ἐνδομύχως λυπηθεῖσα.

— Διότι γνωρίζω καλῶς τὸν κόσμον! ἀπάντησεν.

Ὅταν ὅμως παρετῆρσεν ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ Γεωργίου παρετῆνετο, ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀνὴρ ἀφιλοκεροδὴς δὲν θὰ συμπεριφερέτο ἄλλως. Ἐπειτα δὲν ἀνησύχει πλέον, πεπειθὴς ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ θὰ τὸν ἐλησμόνησε πλέον, ἢ, τοῦλάχιστον, θὰ τὸν ἐλησμόνει βαθμυδόν. Ἐν τούτοις ἡ Ὀδύλη δὲν ἦτο τόσον ἡσυχος, ἀνέμενε δὲ μετὰ πυρετώδους ἀνησυχίας τὸ τέλος τῶν διακοπῶν, αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο αὐτῇ αἰώνιοι.

Ἡ κ. Ρουβεραϊ αὐδὲν πλέον ἐποιήσατο ὑπαινιγμόν, οὔτε περὶ τοῦ προστατευομένου αὐτῆς, οὔτε περὶ κανενὸς ἄλλου συνοικισίου. Τοιαύτη ἦτο ἡ ἥττα αὐτῆς ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ, ὥστε ἡσθάνετο ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπναρχίσῃ τὴν πάλιν. Ἐν αὐτῇ ὑπῆρχε καὶ ἑτερόν τι πλὴν τῆς δυσθυμίας ἡ ὁποία εἶναι ὁ φυσικὸς σύντροφος τῆς ἀποτυχίας. Ὑπῆρχε λυπὴ πραγματικὴ, καθόσον ἔβλεπεν ὅτι, κατόπιν δεκακοταετοῦ ἐργασίας, δὲν κατάρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν τῆς Ὑβελίνης, οὔτε νὰ ἐννοήσῃ τὸν χαρακτήρα αὐτῆς.

Τὰ συμβάντα ταῦτα ἀπεκάλυψαν αὐτῇ κόρην ὅλως ἀλλοίαν καὶ διάφορον τῆς καλῆς ἐκείνης νεάνιδος, ἥς τὴν καρδίαν ἐνόμιζεν ὅτι διέπλεσε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆς.

Ἐνίοτε ἐσκέπτετο νὰ κατηγορήσῃ αὐτὴν ἐπὶ διπροσωπίᾳ. Εἶτα ὅμως ἐσκέπτετο ὅτι ὁ πραγματικὸς χαρακτήρ τῆς νεάνιδος, πνιγόμενος ὑπὸ πέπλον ἐξωτερικῶν ἀναγκῶν τῆς κοινωνικῆς εὐπρεπείας, δὲν ἔσχε ποτὲ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλωθῇ. Ἡ σκέψις αὕτη ἀνησύχει αὐτὴν πολὺ περὶ τοῦ μέλλοντος, διότι ἡ κ. Ρουβεραϊ πᾶσαν ἐκκεντρίκωτα ἐθεώρει ὡς μέγιστον κακόν. Πεπειθυμένη καὶ ἀγγίνους οὔσα αὕτη, δὲν ἐθεώρει ὅτι οἱ λοιποὶ ἔχουσιν ἀνάγκην παιδείας καὶ ἀγγινοῖας ἀνωτέρας τοῦ μετρίου, ὅπερ πάλιν δὲν ἦτο λίαν ὑψηλόν. Ὑπὸ τὴν ἐπίρροιν τοιοῦτων ἰδεῶν, ἡ ἀνάπτυξις τῆς αὐτομικτότητας καὶ τοῦ ἐγὼ παρὰ τῇ ἐγγόνῃ, ἐτρόμαξεν αὐτὴν ὑπερβαλλόντως.

Τοῦ λοιποῦ ἔζων πλησίον ἀλλήλων χωρὶς νὰ ὁμιλῶσι περὶ ἐτέρου τινὸς ἄλλ' ἢ μόνον περὶ τῶν τετριμμένων πραγμάτων, χωρὶς βεβαίως νὰ συνεννοῶνται. Ἡ προμνητὴ ἐφοβεῖτο διὰ τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νεάνιδος, αὕτη δὲ πάλιν ἦτο δυσηρεστημένη διότι ἠθέλησαν νὰ διαθέσωσι τὴν καρδίαν αὐτῆς τόσον ἑλαφρῶς.

Ἡ θλιβερὰ αὕτη κατάστασις ἔσχεν ὅμως τοῦτο τὸ προτέρημα ὅτι ὁ ὑπὸ τῆς κ. Ρουβεραϊ τόσον φοβούμενος χωρισμός, ὑπῆρξε σχεδὸν ἀπελευθέρωσις. Ὁ χωρισμός, ἔργῳ, συνετελέσθη τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ Ὑβελίνη ἐφυγεν εἰς Πινόν.

Ὅταν ἀγαπήσῃ τις τρυφερῶς, ἔστω καὶ ἂν κακῶς ἀγαπήσῃ, τὸ δὲ ἀγαπώμενον ὃν διαφεύγει, οὐ μόνον δὲν ἐπιρεάζεται τις πλέον καλῶς ἐκ τῆς παρουσίας του, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ παρουσία αὐτοῦ ἀποβαίνει πληκτικὴ. Τὴν πλῆξιν ταύτην ἡσθάνετο νῦν ἡ κ. Ρουβεραϊ. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Ὑβελίνην δὲν ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ οὔτε τὸ τῆς κ. Ρουβεραϊ, οὔτε τὸ ἐαυτῆς σφάλμα. Δέον νὰ ἔχῃ τις μεγάλην γενναιοφύχην διὰ νὰ μὴ διατελῇ ἐν ἀμνηχανί ὅταν εὐρίσκηται πλησίον προσώπου, ὅπερ ἐξῆυρσε. Τὴν γενναιοφύχην ταύτην ἡ Ὑβελίνη ὤφειλε νὰ τὴν ἀποκτήσῃ κατόπιν, νῦν ὅμως δὲν εἶχεν οὐδ' ἴχνος αὐτῆς.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΓΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.